# Orędownik Urzędowy
## POWIATU MORSKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przedpłata miesięczna 2 złote — Poszczególny :—: numer 0,60 zł. :—:

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 0,80 zł od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 1,20 zł od :—: wiersza. :—:

Redakcja: Wydział Powiatowy w Pucku. — Drukiem „Gazety Kaszubskiej“ w Wejherowie.

Nr. 13 | Puck, środa, dnia 6 kwietnia 1927 r. | Rok 1


**Treść:**


73. Ustawa Karna Skarbowa z dnia 2 sierpnia 1926 r. — Dz. Ustaw nr. 105 poz. 609. (ciąg dalszy).
74. Obwieszczenie w sprawie ulg taryfowych przy przejazdach powrotnych z uzdrowisk.
75. Spis kart myśliwskich wystawionych w czasie od 1. I.—31. III. 1927 r.
76. Obwieszczenie Komitetu Honorowego Daru Narodowego 3-go Maja.
77. Obwieszczenie Biura Centralnego Towarzystwa Czytelni Ludowych w Poznaniu.

Ogłoszenie.


### 73.

### Ustawa Karna Skarbowa z d. 2 sierpnia 1926 r. — Dz. Ustaw nr. 105 poz. 609 (ciąg dalszy).

CZĘŚĆ II.

O właściwości i postępowaniu.

ROZDZIAŁ I.

Postanowienie ogólne.

Art. 135. W sprawach o przestępstwa, podlegające niniejszej ustawie, władze skarbowe powołane są do orzecznictwa tylko w miarę tego, o ile ustawa niniejsza pozostawia im to orzecznicto zamiast sądów.

Tak sądy, jak i władze skarbowe stosują przytem przepisy powszechnego prawa karnego, dotyczące właściwości i postępowania ze zmianami i uzupełnieniami, wprowadzonemi ustawą niniejszą.

Art. 136. Orzecznictwo sprawują:

a) sądy we wszystkich sprawach o przestępstwa, zagrożone karą pozbawienia wolności, choćby tylko ze względu na okoliczności obciążające, określone w art. 24—29;

b) władze skarbowe w sprawach o przestępstwa, zagrożone jedynie karą pieniężną (z zamianą na areszt) lub konfiskatą przedmiotu przestępstwa, albo też obydwiema temi karami łącznie; sprawy te podlegają rozstrzygnięciu władz skarbowych także wtedy, gdy do ulegającego konfiskacie lub zajęciu przedmiotu przestępstwa zgłasza roszczenie osoba, nie będąca ani obwinioną, ani odpowiedzialną w charakterze osoby trzeciej.

W razie zbiegu przestępstwa, określonego pod lit. a, z przestępstwem, określonem pod lit. b, właściwość władzy skarbowej, wzgl. sądu, pozostaje bez zmiany, co nie wyklucza przekazania obu spraw sądowi na podstawie artykułu 137 L. 3.

Art. 137. W sprawach, określonych w art. 136 lit. b, rozstrzygają wyłącznie sądy:

1) jeśli przez jeden i ten sam czyn naruszono oprócz przepisów ustaw, określonych w art. 1, także inne przepisy ustawy, których naruszenie podlega ściganiu sądowemu, (zbieg przestępstw jednoczynowy); sprawa pozostaje nadal we właściwości sądu, choćby ten związek ustał;

2) jeśli obwinionego zaaresztowano i odstawiono do sądu; w wypadku tym właściwość sądowa nie ulega już zmianie, choćby władza sądowa wypuściła zaaresztowanego na wolność;

3) jeśli władza skarbowa z zezwolenia swej władzy przełożonej uzna za konieczne przekazanie sprawy postępowaniu sądowemu.

Art. 138. Po otrzymaniu wiadomości o przestępstwie, objętem niniejszą ustawą, a należącem do właściwości sądu, władza skarbowa wdraża wstępne dochodzenia i zawiadamia o tem właściwego prokuratora, a w wypadku art. 211 ust. 2 — właściwy sąd.

W razie, jeśli wiadomość o przestępstwie wpierw doszła do władzy prokuratorskiej lub sądowej, zawiadamia ta władza o tem właściwą władzę skarbową.

Władza skarbowa po przeprowadzeniu wstępnych dochodzeń przesyła akta sprawy właściwemu prokuratorowi, wzgl. sądowi.

Art. 139. Za wdrożenie postępowania karnego uważa się jakąkolwiek czynność władzy sądowej lub skarbowej, podjętą celem ustalenia przestępstwa.

Art. 140. Przekazanie sprawy do sądowego rozstrzygnięcia (art. 138 i 188) nie uwalnia władzy skarbowej od obowiązku udzielenia prokuratorowi, wzgl. władzy sądowej, wszelkich potrzebnych wyjaśnień i przeprowadzenia żądanych dochodzeń.

Postanowienia co do osób wojskowych.

Art. 141. O wykonanie kary pozbawienia wolności w stosunku do osób wojskowych stanu czynnego należy się zwrócić do władz wojskowych.

Wykonanie tymczasowego zatrzymania i aresztu śledczego w stosunku do tych osób określi rozp. Ministrów: Sprawiedliwości, Skarbu i Spraw Wojskowych.

ROZDZIAŁ. II.

O właściwości i postępowaniu władz skarbowych.

Właściwość miejscowa władz skarbowych.

Art. 142. Do przeprowadzenia śledztwa oraz rozstrzygnięcia sprawy właściwa jest władza skarbowa okręgu, w którym przestępstwo popełniono. W razie, gdyby miejsce popełnienia przestępstwa nie było znane, właściwa jest władza okręgu, w którym znajduje się miejsce zamieszkania obwinionego, a w wypadku, gdyby i ono nie było znane, władza okręgu, w którym przestępstwo wykryto.

Jeśli towarzyszące okoliczności, a zwłaszcza wzgląd na ograniczenie kosztów postępowania lub ułatwienie stawiennictwa obwinionym lub innym osobom przemawiają za przeprowadzeniem śledztwa i rozstrzygnięciem sprawy przez inną władzę, to właściwość, określona w ust. 1, może ulec zmianie z mocy zarządzenia władzy przełożonej, wydanego bądź z własnej inicjatywy, bądź wskutek wniosku podwładnej władzy skarbowej, bądź też na wniosek obwinionego. Władza skarbowa może odrzucić ten wniosek bez przedstawienia władzy przełożonej, jeśli go uważa za nieuzasadniony. Rozp. wykonawcze określi zasady, według których władza skarbowa właściwa w myśl ust. 1 będzie mogła przekazywać sprawy innym władzom skarbowym bez odrębnego w każdym wypadku zarządzenia władzy przełożonej.

Art. 143. Na żądanie władzy skarbowej, przeprowadzającej śledztwo, obowiązane są władze skarbowe innych okręgów dopełnić poszczególnych czynności postępowania karnego.

Właściwość rzeczowa władz skarbowych.

Art. 144. Do rozstrzygnięcia sprawy powołane są władze skarbowe I instancji, jeśli najwyższa kara pieniężna, grożąca za dane przestępstwo prócz ewetl. konfiskaty przedmiotu przestępstwa, nie przekracza co do żadnego z obwinionych sumy 1000 zł. Minister Skarbu władny jest granicę tę zmieniać bądź dla całego Państwa, bądź jego części.

W wypadkach gdy przestępstwo zagrożone jest karą w wielokrotności stałej, określa się najwyższą dopuszczalną karę przy uwzględnieniu przepisu art. 23, ust. 1,

We wszystkich innych wypadkach oraz w wypadku, przewidzianym w art. 146 ust. 2, powołane są do rozstrzygnięcia władze II instancji.

Minister Skarbu określi, które władze skarbowe I, wzgl. II instancji, powołane będą do przeprowadzenia śledztwa i orzecznictwa w zakreślonych powyżej granicach.

Art. 145. W wypadkach gdy jedna i ta sama osoba stała się winną dwu lub więcej przestępstw, w następstwie czego groziłaby jej kara, przekraczająca granicę, określoną w art. 144 ust. 1, pozostaje właściwość władzy I instancji niezmieniona, jeśli za żadne z tych przestępstw nie grozi kara powyżej tej granicy.

Art. 146. Niezależnie od tego, czy rozstrzygnięcie sprawy należy do władzy skarbowej I, czy II instancji, przeprowadzenie śledztwa należy do władz skarbowych I instancji.

W sprawach szczególniejszej wagi może władza II instancji sama przeprowadzić śledztwo bądź na wniosek władzy I instancji, bądź z własnej inicjatywy. W wypadkach tych rozstrzygnięcie sprawy należy zawsze do władzy II instancji.

Wykrywanie przestępstw skarbowych.

Art. 147. Wykrywanie przestępstw skarbowych należy przedewszystkiem do władz skarbowych, działających przez swe organa wykonawcze, których uprawnienia określa ustawa z dnia 14. 12. 1923 r. (Dz U. R. P. z r. 1924 Nr. 5 poz. 37).

Policja państwowa w zakresie ścigania przestępstw skarbowych działa w stosunku do władzy skarbowej zastępczo i pomocniczo.

Inne władze, czy to państwowe, czy samorządowe i ich organa, obowiązane są udzielać w tym względzie funkcjonarjuszom skarbowym pomocy, a gdyby one same natrafiły na ślad popełnienia przestępstwa skarbowego, obowiązane są donieść o tem władzom skarbowym i poczynić w zakresie swej działalności te zarządzenia, jakie okażą się konieczne dla zabezpieczenia postępowania karnego. Zabezpieczenia te dotyczą zwłaszcza zajęcia przedmiotów (art. 155) i przytrzymania przestępcy (art. 165).

Art. 148. Z powodu wykrycia przestępstwa sporządza się przeciw obwinionemu protokół karny, jeśli zaś obwiniony jest nieobecny lub nieznany, sporządza się doniesienie karne i przesyła się je właściwej władzy I instancji.

Protokół karny zawierać powinien opisanie wykrytego czynu karygodnego oraz tłumaczenie się obwinionego, stwierdzone jego własnoręcznym podpisem, lub, gdyby pisać nie umiał, znakiem własnej ręki wobec 2 świadków; w razie odmowy podpisu należy w protokóle podać powód odmowy.

Art. 149. Odebrane obwinionemu przedmioty oddaje się na przechowanie bądź najbliższemu urzędowi skarbowemu (celnemu) — bądź zwierzchności gminnej, obwinionego zaś jeżeli nie może być pozostawiony na wolnej stopie (art. 165 i 166) odstawia się natychmiast do najbliższego sądu powiatowego, a w b. zaborze rosyjskim do sądu pokoju lub sędziego śledczego (art. 219). Przy odstawieniu obwinionego składa się odpowiednie pismo wraz z odpisem protokółu karnego. Pismo winno zawierać wskazanie władzy skarbowej, której przesłano protokół karny.

Art. 150. W razie niebezpieczeństwa udaremnienia w przyszłości ściągnięcia kar pieniężnych, kosztów postępowania lub uszczuplonej należności, władza skarbowa może zarządzić ich zabezpieczenie na majątku obwinionego i odpowiedzialnego.

Orzeczenie władzy skarbowej jest dostateczną podstawą do uzyskania zabezpieczenia sądowego.

Przeciw temu orzeczeniu może obwiniony w ciągu dni 8 od daty doręczenia zawiadomienia złożyć zażalenie na ręce władzy skarbowej, która orzeczenie wydała. Zażalenie to rozstrzyga władza skarbowa II instancji ostatecznie. Zażalenie nie ma mocy wstrzymującej.

Postępowanie władzy skarbowej po otrzymaniu protokółu karnego lub doniesienia.

Art. 151. Władza skarbowa I instancji, otrzymawszy protokół karny lub doniesienie o popełnieniu przestępstwa (art. 148), zbada przedewszystkiem, czy chodzi o przestępstwo, objęte niniejszą ustawą, a w razie twierdzącym, czy sprawa należy do właściwości władz sądowych, czy też skarbowych.

Jeżeli okaże się, czy to odrazu, czy też po przeprowadzeniu potrzebnych dochodzeń, że sprawa należy do właściwości władz sądowych, władza skarbowa ogranicza się do przeprowadzenia wstępnych dochodzeń i zabezpieczenia dalszego postępowania, poczem przekazuje akta sprawy prokuratorowi lub sądowi I instancji, właściwemu w myśl art. 212 ust. 1.

Jeżeli natomiast okaże się, że dla sprawy właściwą jest władza skarbowa, władza ta przeprowadza dalsze dochodzenia, celem doprowadzenia sprawy do rozstrzygnięcia.

Umorzenie postępowania karnego.

Art. 152. Jeśli wynik dochodzeń wykazuje brak znamion przestępstwa lub wogóle brak podstaw do ścigania, umarza się dalsze postępowanie karne.

Art. 153. Do umorzenia postępowania właściwa jest władza skarbowa I instancji, jeśli sprawa podlegałaby jej rozstrzygnięciu, we wszystkich zaś innych wypadkach władza II instancji, nie wyłączając spraw, należących do właściwości sądowej, dopóki nie zostały już przekazane do postępowania sądowego.

Do umorzenia postępowania karnego z powodu przedawnienia, lub że sprawa jest małej wagi, wymaga się zatwierdzenia Ministra Skarbu. Do umarzania pewnych spraw Minister Skarbu może upoważnić naczelników II i I instancji.

W sprawach, umorzonych przez władze skarbowe, a należących do właściwości władz sądowych (art. 136 ust. 1 lit. a), może jednak prokurator zażądać od władzy skarbowej akt sprawy i wdrożyć postępowanie sądowe. O wdrożeniu przez siebie postępowania zawiadamia prokurator władzę skarbową, która decyzję umarzającą wydała.

Również władza skarbowa może umorzone już postępowanie ponownie wdrożyć, jeżeli wychodzą na jaw nowe okoliczności, świadczące o słuszności obwinienia.

Art. 154. O umorzeniu postępowania (art. 152 i 153) zawiadamia się na piśmie obwinionego, jeśli on był jako taki przesłuchiwany (art. 148), lub jeśli on sam zażądał, by go o tem zawiadomiono.

Zajęcie przedmiotów.

Art. 155. Przedmioty, co do których zastosowana być może kara konfiskaty, lub też mogące mieć dla sprawy wagę dowodów, należy zająć i wziąć na przechowanie urzędowe lub też w inny sposób zabezpieczyć bez względu na to, czy znajdują się w posiadaniu obwinionego, odpowiedzialnego, czy też innych osób.

Na zajęte przedmioty wydaje się pokwitowanie w myśl art. 4 lit., a ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z r. 1924, nr. 5, poz. 37).

Jeśli obwiniony mieszka zagranicą, lub nie ma stałego miejsca zamieszkania, można na zabezpieczenie grożącej mu kary pieniężnej oraz zwrotu kosztów postępowania zająć wszelkie przedmioty, znajdujące się w jego władaniu, o ile są jego własnością. Zajęcie nastąpić może bez osobnego postępowania sądowego (sądowo-cywilnego). Przedmioty, stanowiące niezbędne narzędzia pracy zawodowej obwinionego, tudzież inne przedmioty najniezbędniejszego użytku, z wyjątkiem środków przewozowych, nie podlegają zajęciu.

Jeżeli nie zwróci się stronie zajętych przedmiotów w ciągu dni ośmiu, winna władza skarbowa I instancji na żądanie osoby, dotkniętej zajęciem, w ciągu dni ośmiu od daty wniesienia żądania, wydać decyzję na piśmie co do utrzymania w mocy zajęcia. Przeciw tej decyzji obwiniony może złożyć zażalenie w trybie, przewidzianym w art. 150 ust. 2, jedynie w wypadku, objętym ustępem trzecim. Zażalenie nie ma mocy wstrzymującej wykonanie zajęcia.

Art. 156. Sprzedaż zajętych przedmiotów następuje na zasadzie prawomocnego orzeczenia karnego (art. 185 L. L. 3 i 6)

Gdyby jednak dłuższe przechowywanie lub utrzymanie przedmiotów, ulegających konfiskacie, lub zajętych w myśl art. 155 ust 3, spowodować miało niestosunkowe trudności lub koszty lub też groziło zniszczeniem (zepsuciem) albo znacznem obniżeniem wartości przedmiotów, nastąpić może wcześniejsza ich sprzedaż. O terminie sprzedaży ma być wedle możności zawiadomiony uprzednio tak obwiniony, jak również osoby roszczące sobie pretensje do zajętych przedmiotów.

Sprzedaży dokonywa się w drodze licytacji publicznej z wyjątkiem przedmiotów monopolowych.

Art. 157. Sprzedaży zajętych przedmiotów zaniecha się i zwróci się je właścicielowi lub osobie, u której je zajęto, jeśli on sam albo za niego osoba trzecia złoży wartość szacunkową tych przedmiotów lub ją zabezpieczy; złożona suma, o ile chodzi o przedmiot, podlegający jakiejkolwiek opłacie skarbowej, nie może w żadnym wypadku być niższa od tej opłaty.

Nie zwraca się jednak przedmiotu dopóki jest potrzebny do celów śledztwa lub wtedy, jeśli wolny obrót tego przedmiotu jest zakazany.

Art. 158. Jeśli obwiniony jest nieznany, albo uchyla się od postępowania karnego, przedmioty ulegające w myśl art. 155 zajęciu, względnie uzyskana za nie kwota, przepadają na rzecz Skarbu Państwa na podstawie osobnego orzeczenia władzy śledczej, o ile w ciągu 3 miesięcy, licząc od dnia wystosowania publicznego wezwania, obwiniony u władzy się nie zgłosił.

Sprzedaż takich przedmiotów nastąpić może w wypadkach, przewidzianych w art. 156 ust. 2 także przed upływem trzechmiesięcznego terminu.

Jeśli zaś w ciągu sześciu miesięcy zgłosi się z roszczeniem do przedmiotu osoba trzecia, należy wydać decyzję w myśl art. 185 L. 6, przyczem jeśli sprzedaż już nastąpiła, w miejsce przedmiotu wstępuje cena kupna.

Rewizje domowe i osobiste.

Art. 159. Organa skarbowe uprawnione są do przeprowadzenia rewizyj domowych, t. j. rewizyj mieszkań i innych lokalów, a wrazie koniecznej potrzeby, również rewizji osobistej, jeśli zachodzą poszlaki, że doprowadzić to może do przytrzymania przestępcy lub ujęcia przedmiotu przestępstwa, albo też do zebrania dowodów winy. Rewizje osobiste kobiet mogą być dokonywane tylko przez kobiety w nieobecności mężczyzn.

Art. 160. Rewizji dokonywa się w trybie przepisów art. 4 ust. b ustawy z dnia 14. 12. 1923 r. (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 5 poz. 37) na podstawie pisemnego upoważnienia władzy skarbowej I instancji.

Jeśli jednak zwłoka w uzyskaniu upoważnienia grozi niebezpieczeństwem zatarcia śladów przestępstwa, udzielić może pisemnego upoważnienia do przeprowadzenia rewizji inspektor kontroli skarbowej, wzgl., jeśli chodzi o przemytnictwo, a rewizji dokonać się ma w okręgu granicznym, inspektor straży celnej.

Z powodu wyjątkowych stosunków w okręgach granicznych władza skarbowa II instancji w wypadkach, nie cierpiących zwłoki, może udzielać komisarzom kontroli skarbowej i komisarzom straży celnej, zasługującym na szczególniejsze zaufanie, upoważnienia do przeprowadzenia rewizyj domowych nawet bez specjalnego pisma, o którem mówi ust. 2, pod warunkiem donoszenia przełożonej władzy o każdorazowej rewizji, dokonanej na podstawie tego upoważnienia. Upoważnienie to winno być cofnięte w razie jakiegokolwiek nadużycia.

Art. 161. W wypadkach przychwycenia przestępcy na gorącym uczynku, albo w bezpośrednim pościgu, dokonać można rewizji bez pisemnego upoważnienia.

Art 162. We wszelkich lokalach, zajmowanych przez przedstawicieli dyplomatycznych państw zagranicznych, rewizja może być zarządzona jedynie za zgodą właściwego przedstawiciela państwa zagranicznego, uzyskaną za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

W kościołach, domach modlitwy, domach klasztornych, w pomieszczeniach, zajmowanych przez władze państwowe i samorządowe, lub instytucje o charakterze publicznym, wreszcie koszarach i innych pomieszczeniach wojskowych dokonywa się rewizji po uprzedniem zawiadomieniu władz, wzgl. osób, zarządzających zabudowaniami i z udziałem osoby przez nich wskazanej.

Art. 163. Rewizji dokonywa się w porze dziennej, w porze zaś nocnej tylko wtedy, gdy tego wymagają okoliczności wyjątkowe i to na podstawie osobnego zezwolenia właściwej władzy (art. 160).

Art. 164. Ze znalezionych przy rewizji korespondencji i zapisków zabierać wolno tylko to, co jest istotnie dla śledztwa niezbędne. Jeśli materjał jest tak znaczny, iż zbadanie go wymaga dłuższego cz[illegible]u, należy go opieczętować i wręczyć wła[illegible]dczej.

W razie dostarc[illegible] wierzytelnych odpisów wyżej wymienionych [illegible]kumentów, nie stanowiących dowodu rzeczowego, lub dostarczenia wierzytelnych wyciągów, należy posiadaczowi pozostawić zakwestjonowane korespondencje i zapiski, a w razie [illegible]ia mu je zwrócić, jeżeli dla śledztwa [illegible]eczne ich zatrzymanie.

Treść k[illegible]cji i zapisków ma być zachowana w najściślejszej tajemnicy poza koniecznością zużytkowania jej do celów śledztwa.

Tymczasowe zatrzymanie obwinionego.

Art. 165. Z powodu wykrycia przestępstwa skarbowego nastąpić może tymczasowe zatrzymanie obwinionego jedynie w następujących wypadkach:

1) jeśli obwiniony przy wykryciu przestępstwa stawił opór lub usiłował zbiec,

2) jeśli zachodzi konieczność sprawdzenia tożsamości osoby obwinionego,

3) jeśli obwiniony zamieszkuje stale zagranicą, a zachodzi uzasadniona obawa, że uchyli się od śledztwa lub kary,

4) jeśli istnieje uzasadniona obawa ucieczki obwinionego; w szczególności uzasadniona jest ta obawa wtedy, gdy obwiniony nie posiada w kraju nieruchomego majątku, ani też stałego godziwego zarobku, a także gdy żadne inne okoliczności z miejscem dotychczasowego pobytu go nie łączą,

5) jeśli w wypadkach większej wagi istnieje uzasadniona obawa, że obwiniony, pozostawiony na wolności, porozumiewać się będzie ze współwinnymi lub świadkami, albo też zatrze w inny sposób ślady przestępstwa.

W wypadkach, wymienionych pod L. 1, 3 i 4, jeśli chodzi o przestępstwo, zagrożone wyłącznie karą majątkową, a obwiniony składa kaucję w urzędzie celnym lub w urzędzie pocztowym na rzecz władzy skarbowej I instancji w wysokości najwyższego wymiaru kary majątkowej, oznaczonej przez najbliższy miejsca zatrzymania urząd celny, względnie inspektora kontroli skarbowej, organ, powołany do zatrzymania, zaniecha zatrzymania i wypuści obwinionego na wolność.

Art. 166. Władza skarbowa, której w wypadku zatrzymania obwinionego przesłano protokół karny (art. 148), albo zarządza wypuszczenie zatrzymanego na wolność i stosownie do art. 137 L. 2 zatrzymuje wtedy sprawę do postępowania skarbowego, albo też przekazuje sprawę władzy sądowej, która postępuje wówczas wedle zasad art. 219 i 220.

Decyzja władzy skarbowej musi być w tym względzie natychmiastowa.

Badanie obwinionego, świadków i znawców.

Art. 167. Władza skarbowa wzywa obwinionego do przesłuchania, nadmieniając w wezwaniu, że mimo jego niestawiennictwa nastąpi wydanie orzeczenia.

Jeśli przesłuchanie obwinionego jest konieczne do celów śledztwa, władza ponadto w wezwaniu zaznaczy, że stawiennictwo jego jest obowiązkowe. Wezwanie ma być doręczone do rąk własnych obwinionego; doręczenie zastępcze ma nastąpić stosownie do przepisów ustawy o powszechnem postępowaniu karnem. Jeśli w tym wypadku obwiniony bez uzasadnionych przyczyn wezwaniu zadość nie uczyni, władza skarbowa może bądź wydać orzeczenie bez jego przesłuchania, bądź też zarządzić jego przymusowe dostawienie przez organa własne lub policyjne.

Może też władza skarbowa tego zaniechać i postąpić w myśl art. 137 L. 3.

Jeśli przewidziana kara nie przeniesie kwoty 200 zł, władza nie wzywa obwinionego, chyba, że uzna przesłuchanie za konieczne, albo też w wypadku gdy nie sporządzono z obwinionym protokółu karnego w myśl art. 148 ust. 2.

Obwinionemu należy podać przy przesłuchaniu o jaki czyn karogodny jest posądzony, jeśli z nim wprzód nie spisano protokółu karnego.

Art. 168. Przepis art. 167 stosuje się odpowiednio do osób, na które nałożona być może odpowiedzialność w charakterze osób 3-ch za grożącą winnemu karę pieniężną i koszty postępowania.

Orzeczenie o roszczeniach, podnoszonych przez osoby 3-cie do przedmiotów przestępstwa, mających ulec konfiskacie, nastąpić może bez ich przesłuchania.

Art. 169. Osoby, wymienione w art. 167 i 168 mają prawo ustanowić obrońcę lub pełnomocnika według przepisów powszechnego prawa karnego.

Art. 170. Osoba, wezwana przez władzę skarbową w charakterze świadka, obowiązana jest stawić się i złożyć do protokółu zeznania, chyba, że zachodzą okoliczności, uprawniające do odmówienia zeznań na podstawie przepisów o powszechnej procedurze karnej.

Przymusowe dostawienie świadka następuje w sposób, wskazany w art 167 ust 2

Art. 171. Odbieranie przysięgi od świadków jest w postępowaniu skarbowem niedopuszczalne; w miejsce przysięgi odbiera się od świadka przed przesłuchaniem następujące przyrzecznie: „Przyrzekam, że zeznawać będę szczerą prawdę wedle najlepszej wiedzy i sumienia, niczego nie przemilczę, ani też nic nie dodam".

Gdyby jednak uważała władza skarbowa zaprzysiężenie świadka za konieczne, a nie znajdowała powodu do przekazania sprawy do sądowego postępowania, to odnosi się o przesłuchanie świadka pod przysięgą do sądu powiatowego (pokoju) miejsca jego zamieszkania lub pobytu, poczem prowadzi sprawę dalej w drodze postępowania skarbowego.

W ten sam sposób postępuje władza skarbowa, jeśli świadek, stawiwszy się na jej wezwanie, zeznań odmawia bez prawnej podstawy.

Art. 172. Konfrontacja świadka z innymi świadkami, ewentualnie także z obwinionym, odpowiedzialnym, lub osobą, zgłaszającą roszczenia do zajętego przedmiotu, jest dopuszczalna z urzędu lub na wniosek strony interesowanej, jeśli władza skarbowa uzna, że może to doprowadzić do wyjaśnienia sprawy.

Art. 173. Postanowienia art. 170 i 171 stosuje się analogicznie także do rzeczoznawców; wystarczy, jeśli znawca złoży swą opinję na piśmie i nie jest konieczne spisywanie z nim protokółu.

Art. 174. Złożenie przed władzą skarbową fałszywych zeznań w charakterze świadka lub znawcy ulega karze, przewidzianej za złożenie w sądzie fałszywych zeznań a na obszarze mocy obowiązującej niemieckiego kodeksu karnego z roku 1871 karze za fałszywe zeznania, złożone z powołaniem się na przyrzeczenie w miejsce przysięgi. O skutkach tych należy oznajmić tym osobom przed przesłuchaniem.

Art. 175. Świadkowie i znawcy otrzymują na żądanie wynagrodzenie, stosownie do przepisów, obowiązujących w tej mierze w postępowaniu sądowem.

Dobrowolne poddanie się karze.

Art. 176. Osoba, obwiniona o dopuszczenie się przestępstwa skarbowego, może wnieść prośbę o zezwolenie jej na dobrowolne poddanie się karze z zaniechaniem dalszego przeciw niej postępowania karnego, jeśli w tym celu:

1) ofiarowuje wyznaczoną wedle zasad art. 177 karę pieniężną wraz z uznaniem konfiskaty przedmiotu przestępstwa, o ile przestępstwo jest taką karą zagrożone, oraz przyjmuje obowiązek dodatkowego uiszczenia pojedyńczej uszczuplonej należytości,

2) zrzeka się wydania jej formalnego orzeczenia karnego. Oświadczenie w tym względzie winna osoba, poddająca się karze, albo wnieść na piśmie do władzy skarbowej I instancji, albo też podać je ustnie do protokółu przez organ tej władzy spisanego, i złożyć zarazem całą przypadającą wedle punktu 1, kwotę, o ile nie znajdzie zastosowania przepis art. 177 ust. 2 zdanie końcowe. Oświadczenie złożone przez pełnomocnika, wystarcza pod warunkiem, że udzielone mu pełnomocnictwo dotyczy również dobrowolnego poddania się karze.

Jeśli obwiniony pozostaje pod opieką lub kuratelą, zależna jest możność dobrowolnego poddania się karze od zgody jego prawnego zastępcy z wyjątkiem przypadku, jeśli obwiniony mieszka poza granicami państwa.

Art. 177. Karę pieniężną wyznacza się w naj. niższym przewidzianym w ustawie wymiarze, zaś karę konfiskaty przedmiotu wyznacza się przy uwzględnieniu postanowień art. 17 i 18, względnie w wypadkach art. 19 w miejsce kary konfiskaty przedmiotu przestępstwa wyznacza się dodatkową karę pieniężną.

Obwiniony, składając obliczoną w ten sposób kwotę, może jednak wnieść stosownie do art. 31 o wyznaczenie mu kary łagodniejszej od najniższego ustawowego wymiaru i w razie uwzględnienia tego wniosku przez powołaną do tego władzę (art. 179) zwraca mu się nadpłaconą kwotę, ewentualnie także skonfiskowany przedmiot w całości lub w części. W przewidywaniu uwzględnienia takiego wniosku można też przyjąć od obwinionego zamiast całej, obli-

czonej wedle ustępu pierwszego, kwoty, tylko stosowną część tej kwoty.

Art. 178. Dobrowolne poddanie się karze dopuszczalne jest tylko wtedy, jeśli obwinionemu nie grozi samoistna kara pozbawienia wolności choćby tylko ze względu na okoliczności obciążające, określone w art. 24—29.

Pozostawia się uznaniu władzy orzekającej (art. 179), czy można zezwolić na dobrowolne poddanie się karze, gdy w tej samej sprawie są jeszcze inni obwinieni, którzy o pozwolenie na dobrowolne poddanie się karze nie proszą i przeciw nim postępowanie karne dalej toczyćby się miało.

Dobrowolne poddanie się karze nie może mieć zastosowania w razie przekazania sprawy do postępowania sądowego, lub o ile chodzi o przedmiot, który miałby być skonfiskowany, jeśli do przedmiotu tego zgłosiły roszczenia osoby trzecie.

Art. 179. Rozstrzygnięcie w sprawie zezwolenia na dobrowolne poddanie się karze należy do władzy skarbowej, powołanej według zasad art. 144 do wydania orzeczenia karnego.

O ile jednakże nastąpić ma złagodzenie kary stosownie do art. 31, przyzwalać mogą na dobrowolne poddanie się karze:

1) władze skarbowe I instancji tylko w sprawach o przekroczenia porządkowe — bez ograniczenia, do jakiej części ma być kara złagodzona, w innych zaś sprawach mogą tylko opuszczać w całości lub w części karę konfiskaty przedmiotów, niewyjętych z obiegu, względnie dodatkową karę pieniężną z art. 19 niniejszej ustawy;

2) władze skarbowe II instancji we wszystkich innych sprawach, jednakże z tem ograniczeniem, że albo

a) opuszczają karę konfiskaty przedmiotu i wtedy mogą złagodzić karę pieniężną do połowy, albo też

b) nie opuszczają kary konfiskaty i wtedy karę pieniężną złagodzić mogą do jednej czwartej najniższego ustawowego wymiaru;

3) Minister Skarbu w sprawach, wymienionych pod L. 2, bez ograniczenia co do stopnia złagodzenia kary.

Jeśli złagodzenie to przekracza granicę uprawnień danej władzy skarbowej, przedkłada ta władza sprawę wyższej instancji z odpowiednim wnioskiem, może jednak sama odrzucić wniosek obwinionego, jeśli nie znajduje powodu do złagodzenia kary, a jest właściwa do rozstrzygnięcia w myśl ust. 1 niniejszego artykułu.

Art. 180. O przyzwoleniu na dobrowolne poddanie się karze zawiadamia się obwinionego pismem, w którem zarzucone mu przestępstwo określić należy z powołaniem się na odnośny przepis ustawy.

Z chwilą doręczenia obwinionemu tego pisma i po ewentualnem dopłaceniu przezeń reszty przypadającej do uiszczenia kwoty, uzyskuje dobrowolne poddanie się karze prawomocność i ma ten sam skutek, co orzeczenie karne.

Również o odmówieniu przyzwolenia na dobrowolne poddanie się karze zawiadamia się obwinionego na piśmie; przeciw tej decyzji nie przysługuje żaden środek odwoławczy.

Art. 181. Przed rozstrzygnięciem prośby o przyzwolenie na dobrowolne poddanie się karze może władza prowadzić dalsze dochodzenia dla zbadania rozmiaru popełnionego przestępstwa i dokładniejszego wyświetlenia sprawy.

W miarę wyniku tych dochodzeń może władza orzekająca (art. 179) zażądać od obwinionego podwyższenia ofiarowanej przezeń kwoty.

Obwiniony może jednak cofnąć prośbę o dobrowolne poddanie się karze, jeśli do 3 miesięcy nie będzie zawiadomiony o przyzwoleniu władzy na ofiarowane przez się poddanie się karze.

W wypadku odmowy przyzwolenia nieuiszczenia w wyznaczonym terminie dopłaty (art. 177 ust. 2) lub cofnięcia wniosku przez obwinionego w myśl ust. 2 niniejszego art., uważa się dobrowolne poddanie się karze jako niebyłe, a władza zarządza wydanie złożonej kwoty.

Rozstrzygnięcie sprawy.

Art. 182. Władze skarbowe oceniają moc dowodową zebranych środków dowodowych na podstawie swobodnego uznania z tem jednak ograniczeniem, że środki dowodowe, których treści nie przedstawiono obwinionemu, nie mogą stanowić podstawy orzeczenia, chyba, że obwiniony wezwany do przesłuchania się nie stawił. Władze skarbowe winne są dokładnie rozważać całokształt materjału dowodowego, tudzież uwzględnić ze ścisłą bezstronnością wszystkie dowody tak na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego.

Art. 183 Przepis art. 31 stosują władze skarbowe w następujący sposób:

Władze I instancji uprawnione są w sprawach, należących do ich kompetencji (art. 144 ust. 1). łagodzić kary pieniężne za przestępstwa porządkowe bez ograniczenia, w innych wypadkach do połowy, oraz kary konfiskaty przedmiotów, opuszczać w całości lub w części o ile nie chodzi o przedmiot, wyjęty z obiegu.

Władze II instancji mają nieograniczone prawo łagodzenia kar we wszystkich sprawach, w których do wydania orzeczenia karnego właściwa jest władza I instancji. W sprawach zaś, w których władza II instancji orzeka w I instancji, przysługuje jej prawo łagodzenia kar pieniężnych do jednej czwartej części oraz prawo opuszczenia w całości lub w części kar konfiskaty przedmiotów, niewyjętych z obiegu.

Ministerstwo Skarbu ma we wszystkich sprawach nieograniczone prawo łagodzenia kar.

Minister Skarbu uprawniony jest rozszerzać zakres działania władz niższych instancyj w dziedzinie prawa łagodzenia kary

Art. 184 Władza skarbowa wydaje orzeczenie karne na piśmie Orzeczenie, wydane przez władzę skarbową II instancji, czy w I, czy też w II instancji, przesyła władza ta władzy skarbowej I instancji do doręczenia stronie wraz z odpisem orzeczenia dla użytku tej władzy.

Art. 185. Orzeczenie karne zawierać musi:

1) określenie zarzuconego przestępstwa t j., jaki przepis naruszono i przez jaki czyn lub zaniechanie naruszenie nastąpiło oraz gdzie i kiedy przestępstwa się dopuszczono;

2) orzeczenie o winie lub o uniewinnieniu, a w wypadku skazania wymiar kary pieniężnej oraz aresztu zastępczego, ewetl. orzeczenie konfiskaty przedmiotów, wymienionych w art. 17 i 18, z powołaniem przepisu, na podstawie którego wymierza się karę;

3) orzeczenie co do innych przedmiotów, zajętych na podstawie art. 155 ust. 3;

4) orzeczenie co do kosztów postępowania;

5) orzeczenie co do ewentualnej odpowiedzialności majątkowej osób 3-ch (art. 33—39) za zasądzoną od skazanego karę pieniężną i koszty postępowania;

6) wreszcie co do roszczeń osób 3-ch do przedmiotów, wymienionych w art. 17 i 18 i innych przedmiotów, zajętych na podstawie artykułu 155;

7) pouczenie o przysługujących przeciw orzeczeniu karnemu środkach odwoławczych w myśl art. 187 i 188 z zakreśleniem terminu i wyraźnem wskazaniem władzy, u której środek odwoławczy winien być złożony;

8) uzasadnienie orzeczenia.

O ileby punkty 3—6 nie mogły być objęte odrazu orzeczeniem, wydaje się co do nich dodatkowe orzeczenie ewetl. po uprzedniem przeprowadzeniu potrzebnych dochodzeń.

Art. 186. Orzeczenie karne doręcza się do rąk własnych obwinionemu oraz stronom interesowanym, określonym w punktach 5 i 6 art. 185, wzgl. pełnomocnikowi tych osób, o ile tenże wykazuje się pełnomocnictwem pisemnem, a wreszcie w wypadkach, gdy osoby te pozostają pod opieką lub kuratelą, ich prawnemu zastępcy.

Doręczenie zastępcze ma nastąpić stosownie do przepisów ustawy o powszechnem postępowaniu karnem.

### Środki odwoławcze przeciwko orzeczeniu karnemu.

Art. 187. Osobom, które zawiadomić należy o orzeczeniu karnem stosownie do postanowień art 186, przysługuje prawo zażalenia do bezpośrednio wyższej instancji skarbowej w trybie, wskazanym w art. 192 ust. 1.

Art. 188. O ile osoby te z prawa wniesienia zażalenia nie korzystają, mogą wystąpić z wnioskiem przekazania sprawy do postępowania sądowego; w wypadku tym traci orzeczenie skarbowe swą moc i władza skarbowa przekazuje sprawę właściwej władzy sądowej.

Art. 189. Jeśliby strona podała zażalenie do wyższej władzy skarbowej, a niezależnie od tego przedstawiła wniosek przekazania sprawy do postępowania sądowego, należy jej wyjaśnić przepis art. 187 i 188, a jeśli mimo to nie uczyni użytku z przysługującego jej prawa wyboru, przekazać sprawę sądowi do rozstrzygnięcia.

Art. 190. Strona może cofnąć wniosek o sądowe rozstrzygnięcie sprawy i wnieść zamiast tego zażalenie do wyższej instancji skarbowej.

Jeśli strona cofnie wniosek, a nie wniesie w terminie, zakreślonym w art. 192, zażalenia, orzeczenie karne I instancji uzyskuje prawomocność.

Art. 191. Jeśliby z pośród osób, wymienionych w art. 186, wystąpiły jedne z zażaleniem do wyższej instancji skarbowej, drugie zaś z wnioskiem przekazania sprawy do postępowania sądowego, przekazuje się sprawę do postępowania sądowego co do wszystkich tych osób.

Art. 192. Tak zażalenie, jak również wniosek o przekazanie sprawy do postępowania sądowego, mają być podane w ciągu dni czternastu. Termin ten liczy się od dnia następnego po dniu doręczenia orzeczenia, przyczem wystarczy, jeśli w ciągu tego terminu nadano przesyłkę na pocztę listem poleconym.

Jeśli ostatni dzień terminu tego przypada na niedzielę lub święto, wówczas termin do podania zażalenia, względnie wniosku o sądowe rozstrzygnięcie sprawy, upływa najbliższego następnego dnia powszedniego.

Art. 193. Zażalenie, względnie wniosek, podaje się pisemnie lub ustnie do protokółu u władzy skarbowej I instancji, wskazanej w orzeczeniu (art. 185 L. 7), bez względu na to, która władza wydała orzeczenie.

Jeśli wniosek lub zażalenie podano po upływie terminu (art. 192), odrzuca je władza skarbowa, która orzeczenie wydała; podanie bezpośrednio do wyższej władzy skarbowej lub bezpośrednio do sądu nie powoduje odrzucenia jeśli nastąpiło w przepisanym terminie.

Odrzucenie spóźnionego środka odwoławczego należy do władzy, która orzeczenie wydała.

Przeciw odrzuceniu przysługuje wnoszącemu rekurs, który podany być winien do władzy I instancji (art. 185 L. 7) w ciągu dni siedmiu (art. 192 ust. 2). Rekurs rozstrzyga w wypadku zażalenia władza skarbowa, powołana do orzeczenia o zażaleniu, a w wypadku wniosku o przekazanie sprawy do sądowego postępowania właściwa władza sądowa.

Na wypadek uwzględnienia rekursu władza skarbowa orzeka zarazem o samem zażaleniu, a władza sądowa wdraża postępowanie karne.

Jeśli zażalenie podano w przepisanym terminie, władza skarbowa I instancji przesyła je władzy skarbowej II instancji do rozstrzygnięcia, względnie celem przedłożenia Ministerstwu Skarbu w wypadkach, gdy orzeczenie karne wydała władza II instancji.

Na skutek podanego w przepisanym terminie wniosku o przekazanie sprawy do postępowania sądowego władza skarbowa przesyła akta sprawy właściwemu sądowi.

Art. 194. Władza, która orzeczenie wydała, nie może go sama zmienić.

Art. 195. Aż do rozpoczęcia rozprawy głównej może strona wniosek swój o przekazanie sprawy do postępowania sądowego cofnąć; w wypadku tym orzeczenie, wydane w pierwszej instancji, uzyskuje prawomocność.

Art. 196. Władza, powołana do rozstrzygnięcia zażalenia, może orzeczenie zatwierdzić lub je zmienić, nigdy jednak na niekorzyść żalącego się, a w szczególności przez zastosowanie art. 31 złagodzić (w granicach art. 183). Władza ta może także zarządzić przeprowadzenie dodatkowych dochodzeń dla wyświetlenia sprawy, może wreszcie znieść orzeczenie z przyczyny istotnych

wadliwości postępowania lub z powodu braku właściwości po stronie władzy, która orzeczenie wydała, i przekazać tę sprawę tej samej lub też innej właściwej władzy do ponownego rozstrzygnięcia.

Art. 197. Orzeczenia, wydane w II instancji należy doręczyć wszystkim osobom, wymienionym w art. 186. Orzeczenia te mają zawierać motywy.

Art. 198. Od orzeczeń, wydanych w drugiej instancji wskutek zażalenia, nie przysługuje żaden środek odwoławczy; nie jest również dopuszczalna skarga do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Przywrócenie do pierwotnego stanu.

Art. 199. Jeśli terminu, zakreślonego w art. 167, 192 lub 193, nie dotrzymano z przyczyn usprawiedliwionych, zezwolić można na przywrócenie do pierwotnego stanu.

Wniosek o przywrócenie do pierwotnego stanu wniesiony być ma nie później, jak siódmego dnia po dniu ustania przeszkody (art. 192 ust. 2) do władzy skarbowej I instancji (art. 193 ust. 1). W wypadku art. 167 orzeka o wniosku władza skarbowa, która prowadzi śledztwo. W wypadku, jeśli orzeczenie w międzyczasie już wydano, należy wniosek o przywrócenie do pierwotnego stanu terminu do przesłuchania połączyć z zażaleniem. W wypadku wniesienia zażalenia rozstrzyga o wniosku o przywrócenie do pierwotnego stanu władza, powołana do orzeczenia o zażaleniu, a w wypadku przekazania sprawy do rozstrzygnięcia sądowego właściwa władza sądowa. W razie uwzględnienia wniosku o przywrócenie do pierwotnego stanu rozstrzyga władza ta równocześnie o sprawie samej.

Wykonanie kary.

Art. 200. Orzeczenia karne władz skarbowych stają się wykonalne po upływie dni czternastu od chwili uprawomocnienia się.

Prawomocnem jest orzeczenie władz skarbowych, przeciw któremu nie przysługuje żaden środek odwoławczy.

Art. 201. Prawomocne orzeczenia karne mają to samo znaczenie i pociągają za sobą te same skutki, jak prawomocny wyrok sądowy; w szczególności ponowne obwinienie nie jest już dopuszczalne.

Gdyby jednak okazało się, że władza skarbowa rozstrzygnęła sprawę, należącą według art. 136 lit. a do właściwości sądowej, na ten czas może właściwy sąd okręgowy po wysłuchaniu prokuratora powziąć na posiedzeniu niejawnem uchwałę, stwierdzającą nieważność orzeczenia władzy skarbowej. O uchwale tej zawiadamia sąd władzę skarbową, a prokurator wdraża wówczas postępowanie.

Art. 202. Wykonanie orzeczeń skarbowych a w szczególności decyzja o wykonaniu kary aresztu zastępczego należy do władz skarbowych I instancji.

Art. 203. Sprzedaż uznanych za przepadłe przedmiotów (art. 185 L. 2 i 3) należy do wyłącznej właściwości władz skarbowych także wtedy, jeśli konfiskatę orzeczono w drodze postępowania sądowego. Władza skarbowa wstrzyma się jednak tak od sprzedaży, jak i wydania innych zarządzeń co do skonfiskowanych przedmiotów, jeśli ich konfiskatę orzekła również inna władza na zasadzie przepisów innej ustawy.

Przedmioty, zajęte w toku postępowania, a nie uznane za przepadłe należy zwrócić osobie, u której dokonano zajęcia, wzgl. innej osobie uprawnionej, po uprawomocnieniu się orzeczenia.

Art. 204. O wykonanie kary aresztu zastępczego władza skarbowa zwraca się do sądu powiatowego (pokoju) miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu skazanego, wzywając równocześnie skazanego, by do wykonania kary się zgłosił i wyznacza mu w tym celu stosowny termin. W wypadku niezgłoszenia się skazanego do odpokutowania kary, zarządza przymusowe dostawienie władza sądowa.

Art. 205. Jeżeli nastąpiło częściowe uiszczenie kary pieniężnej już podczas wykonania kary aresztu zastępczego, opuszcza się z tej ostatniej kary tę część, jaka wypada ze stosunku uiszczonej kwoty do całej kary pieniężnej. Decyzja w tym względzie należy do władzy skarbowej I instancji.

Osoby, skazane prawomocnie na karę pieniężną, a zamieszkujące zagranicą, mogą być za zjawieniem się w Polsce przytrzymane i w wypadku niezłożenia kary pieniężnej odstawione bezzwłocznie do sądu celem wykonania kary aresztu.

Obowiązek skazanego do zwrotu kosztów postępowania karnego.

Art. 206. Koszty, których zwrot można zasądzić od skazanego w postępowaniu skarbowem, są następujące:

1) koszty, spowodowane dostawieniem obwinionego lub sprowadzeniem zajętej rzeczy;

2) koszty, połączone z utrzymaniem, wzgl. przechowaniem, oraz sprzedażą zajętej rzeczy, jednak tylko w wypadkach, gdy nie orzeka się konfiskaty tej rzeczy; za przechowywanie rzeczy w urzędowym magazynie nie liczy się żadnych kosztów;

3) należytości wypłacane świadkom, znawcom oraz osobom, wezwanym przez władze do asystowania przy rewizjach domowych, przy przesłuchaniu świadków lub znawców, lub też przy innych czynnościach postępowania karnego.

Na dwu lub więcej skazanych za to samo przestępstwo nakłada się koszty niepodzielnie do zwrotu.

Art. 207. Przymusowe ściągnięcie nałożonych prawomocnie do zwrotu kosztów postępowania następuje wedle tych samych zasad, co ściągnięcie kar pieniężnych. Koszty te nie podlegają zamianie na areszt.

Zarachowanie kar majątkowych.

Art. 208. Kwoty, wpływające z kar, nakładanych przez władze skarbowe, przypadają na budżet Ministerstwa Skarbu; na rachunek tegoż budżetu wpływają nadto wszelkie kwoty, uzyskane ze sprzedaży przedmiotów bez względu na to, czy konfiskatę (zajęcie) tych przedmiotów orzekł sąd, czy władza skarbowa.

Kwoty zaś wpływające z kar pieniężnych, nakładanych przez sądy za przestępstwa, podlegające niniejszej ustawie, przypadają na rzecz budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości.

O zawiadomieniach i doręczeniach.

Art. 209. Sposób zawiadamiania stron przez władzę skarbową, a w szczególności doręczania wezwań i innych pism urzędowych, będzie określony w drodze rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Ciąg dalszy nastąpi.

---

## 74.

### Obwieszczenie
### w sprawie ulg taryfowych przy przejazdach powrotnych z uzdrowisk.

W ciągu ostatnich dwóch lat wprowadzone zostały na kolejach państwowych ulgi taryfowe przy przejazdach powrotnych z uzdrowisk krajowych. Ulgi powyższe mają na celu zachęcanie jak najszerszych warstw społeczeństwa do leczenia zdrojowego i klimatycznego w kraju i powstrzymanie masowych wyjazdów za granicę, a tem samem popieranie drogą popularyzacji uzdrowisk krajowych i przemysłu zdrojowiskowego.

Ponieważ jednak z drugiej strony ulgi taryfowe stanowią poważny uszczerbek w dochodach Skarbu Państwa z kolei państwowych, przeto Ministerstwo Komunikacji w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych ustaliło zasadę, że ulgi te można stosować wyłącznie do takich miejscowości, które mają już ustalony charakter miejscowości uzdrowiskowych t. j. które mają znaczniejszą frekwencję osób przebywających w celach leczniczych lub odpoczynkowych, oraz posiadają dobre warunki naturalne w postaci bądź źródeł leczniczych, bądź też klimatu i malowniczego położenia, zapewniające tym miejscowościom byt i rozwój jako specjalnych miejscowości uzdrowiskowych.

Zgodnie z powyższemi zasadami rozporządzeniem Ministerstwa Komunikacji z dnia 4. 5. 1926 r. (Dz. Ust. R. P. nr. 45 poz. 280) wszystkie położone nad morzem miejscowości powiatu morskiego zostały zaliczone do uzdrowisk, uprawnionych do korzystania z ulg taryfowych. Zdarzyły się jednak wypadki, że niektóre gminy, nie odpowiadające powyższym wymaganiom, wnosiły bezpośrednio do Ministerstwa Komunikacji wzgl. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych prośby o dodatkowe przyznanie im praw do korzystania z wymienionych ulg.

Zwracam przeto uwagę, że wnoszenie zażaleń i podań przez gminy z pominięciem Starostwa Morskiego jest **niedopuszczalne** i nastręcza wiele trudności i zbytecznej korespondencji. Należy zatem na przyszłość w razie wniesienia takich podań w pierwszym rzędzie zwrócić się do Starostwa tutejszego.

Puck, dnia 24. 3. 1927 r.

Starosta: w z. Bała.

---

## 75.

### Spis kart myśliwskich
### wystawionych w czasie od 1. I. do 31. III. 1927 r.

235. Bernard Stielau, rolnik, Sławoszyno, ważna do 6. I. 1928 r.

236. Walter Hahn, leśniczy, Mieroszyno, ważna do 7. I. 1928 r.

237. Jerzy Mischke, gorzelnik, Mieroszyno, ważna do 7. I. 1928 r.

238. Józef Gollnik, rolnik, Chłapowo, ważna do 7. I. 1928 r.

239. Franciszek Krzebietke, kupiec, Puck, ważna do 7. I. 1928 r.

240. Bernd Kensick, administrator, Osłonino, ważna do 13. I. 1928 r.

241. Walter Schwitzki, kierownik Tow. Roln. Handl., Puck, ważna do 13. I. 1928 r.

242. Gerhard Kusch, leśniczy, Tyłowo, ważna do 31. I. 1928 r.

243. Ignacy Struck, bosman, Połczyno, ważna do 9. II. 1928 r.

244. Józef Skoczk, gajowy, Zawada, ważna do 16. II. 1928 r.

245. Karol Malik, pom. leśn., Dębogórze, ważna do 16. III. 1928 r.

246. Jan Zaczek, kupiec, Żarnówiec, ważna do 30. III. 1928 r.

Puck, dnia 31. 3. 1927 r.

Starosta: w z. Bała.

---

## 76.

### Komitet Honorowy Daru Narodowego 3-go Maja.

Polskie Towarzystwa Oświatowe uzyskały przyjęcia protektoratu przez Pana Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej nad obchodem i zbiórką Daru Narodowego 3 Maja. Do Komitetu Honorowego, który patronuje zbiórce w całym kraju, weszli:

J. Em. Ks. Kardynał Aleksander Kakowski, Marszałek Sejmu Maciej Rataj, Marszałek Senatu Wojciech Trąmpczyński, Premjer i Minister Spraw Wojskowych — Marszałek Józef Piłsudski,

Wicepremjer Prof. Dr. Kazimierz Bartel, Minister Spraw Zagranicznych Dr. August Zaleski, Minister Spraw Wewnętrznych Gen. Dr. Sławoj-Składkowski, Minister Sprawiedliwości Aleksander Meysztowicz, Min. W. R. i O. P. Dr. Gustaw Dobrucki, Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych Karol Niezabytowski, Minister Przemysłu i Handlu inż. Eugenjusz Kwiatkowski, Minister Komunikacji inż. Paweł Romocki, Minister Pracy i Opieki Społecznej Dr. Stanisław Jurkiewicz, Minister Reform Rolnych prof. Dr. Witold Staniewicz.

W dniu 3 maja odbędzie się na obszarze całej Rzeczypospolitej zbiórka na rzecz oświaty pozaszkolnej. Na terenie województw zachodnich kwesta przeznaczona jest na cele oświatowe Towarzystwa Czytelni Ludowych.

---

**77.**

**Obwieszczenie.**

Biuro Centralne Towarzystwa Czytelni Ludowych w Poznaniu donosi nam, że już 15 kwietnia br. ukaże się specjalny rozszerzony numer majowy „Przeglądu Oświatowego“ z całkowitym programem obchodu narodowego 3 maja — z materjałami do wieczornic, z wykładami i krótką sztuką teatralną.

Niewątpliwie wydawnictwem T. C. L. zakrojonem na poważną miarę, a mającem się przyczynić do jak najświetniejszego obchodu Święta Narodowego zainteresują się wszystkie Komitety Powiatowe T. C. L., przystępując do organizacji obchodu wspólnie z wszystkiemi miejscowemi towarzystwami. Program ten jest także niezbędny dla szkół przy organizowaniu uroczystych obchodów szkolnych, a dla organizatorów wielce pomocnem źródłem materjałów. Zamówienia na specjalny numer majowy przyjmuje już dziś Administracja „Przeglądu Oświatowowego“ Poznań, Ratajczaka nr. 16 I. p. Cena egzemplarza mimo znacznie powiększonej objętości wynosić będzie 60 groszy jak dotychczas.

---



Odpowiedzialny redaktor: Przewodniczący Wydziału Powiatowego. Drukiem „Gazety Kaszubskiej“ w Wejherowie.